

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΜΠ

Δάσκαλοι ή «παιδονόμοι»;

Στην 15η επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, μια δολοφονία που συντάραξε την ελληνική κοινωνία και ιδιαίτερα τη νέα γενιά, δείχνοντας μέχρι που μπορεί να φτάσει ο φανατισμός και η υπεροψία της εξουσίας, οι φοιτητές συμμετείχαν στις εκδηλώσεις μνήμης μέσω των διαδικασιών των συλλόγων τους.

Κοσμήτορας Σχολής θεώρησε τη διαδικασία του συλλόγου μη αντιπροσωπευτική και έστειλε email στους φοιτητές της Σχολής, ζητώντας ουσιαστικά να αμφισβητήσουν την απόφαση του συλλόγου εκφράζοντας την επιθυμία τους να κάνουν μάθημα στην ώρα των προγραμματισμένων εκδηλώσεων μνήμης! Τι να πρωτοσχολιάσει κανείς; Το απαράδεκτο της ευθείας παρέμβασης στη λειτουργία του φοιτητικού συλλόγου; Την προσβολή στη σημασία της επετείου και την επιλογή της «λάθους πλευράς της ιστορίας» σε ένα γεγονός που σόκαρε την ελληνική κοινωνία; Και τι άραγε εκφράζει ο αριθμός των απαντήσεων; Τις πραγματικές απόψεις των φοιτητών ή την εκβιασμένη συμμόρφωσή τους σε μια κίνηση της διοίκησης υπό την έμμεση απειλή καταγραφής ονομάτων και συμπεριφορών;

Υποτίθεται ότι όλα αυτά συμβαίνουν στη βάση του «θάρρους», που τελευταία προβάρεται πολύ από τις διοικήσεις του ΕΜΠ, ενάντια στις «μειοψηφίες». Πάντα, ώ του θαύματος, τις φοιτητικές. Γιατί δεν είδαμε να κάνουν το ίδιο απέναντι στις πλείστες απαξιωτικές αποφάσεις της κυβέρνησης κατά των δημοσίων πανεπιστημίων (παραλυτική υποχρηματοδότηση και υποστελέχωση, προώθηση των ιδιωτικών πανεπιστημίων, μισθολογική εξαθλίωση και άλλων ων ουκ έστιν αριθμός). Εκεί το 40% επί 60% συμμετοχή στις εθνικές εκλογές δεν παράγει μειοψηφικό αποτέλεσμα; Εκεί πάντα «ευπειθώς» κείμενοι;

Η χαμηλή συμμετοχή στα «κοινά» είναι, δυστυχώς, σύμπτωμα των καιρών, αποτέλεσμα της αδυναμίας να δει κανείς ελπίδα στον ορίζοντα, των διαδοχικών απογοητεύσεων, της κρίσης των θεσμών εκπροσώπησης αλλά και της κυριαρχίας της ιδιώτευσης και του ατομισμού. Το βλέπουμε εξάλλου από τις διαδικασίες του συλλόγου μας, ακόμη κι όταν συζητούνται κρίσιμα προβλήματα που μόνο συλλογικά έχουμε τη δυνατότητα να τα λύσουμε. Όμως, τα μονόχρωμα γυαλιά που αναγνωρίζουν το πρόβλημα της μαζικότητας μόνο στους φοιτητικούς συλλόγους μόνο προκατάληψη και μεροληψία αποδεικνύουν.

Αλλά και πάλι, δεν θα έπρεπε να σκεφτόμαστε με συμπάθεια και υποστήριξη όσους και όσες σε αυτές τις συνθήκες, έστω «μειοψηφικά», συνεχίζουν να παλεύουν για τα οράματά τους για μια καλύτερη κοινωνία ακόμη κι όταν δεν συμφωνούμε μαζί τους; Είναι δυνατόν, στην αντίθετη πλευρά, να αναλαμβάνουμε τον ρόλο του «παιδονόμου» για την με κάθε τρόπο πειθάρχησή τους; Πενήντα χρόνια πριν, τον Νοέμβριο του 73, η Σύγκλητος του ΕΜΠ, σε μια ιστορική απόφαση που έσωσε την τιμή του Ιδρύματος, υπερασπίστηκε τη «μειοψηφία» που εξεγέρθηκε, με αρχική αιτία τον ακηδεμόνευτο φοιτητικό συνδικαλισμό – ανάμεσα σε άλλα και την αντίθεση στον ορισμό υπεύθυνου καθηγητή στις φοιτητικές εκλογές. Σήμερα; Ο tempora, ο mores;

08.12.2023